

ved Sagens 2den Behandling, nemlig at han talte om Sagen, uden tilstræffelig at have gjort sig bekendt med dens Actstykker; jeg troer, at han nu ikke mere fortjener denne Bebreidelse, fordi det synes, som om han imellem 2den og 3die Behandling virkelig har gjort sig saa nøie bekendt med Actstykkerne, som han i den Tid har kunnet blive det; men det er klart for mig, og jeg troer, det skal lykkes mig ogsaa at gjøre det klart for Andre, at den Tid ikke har været tilstræffelig, og at det med al den gode Billie, den ærede Rigsdagsmand har haft til mellem Sagens 2den og 3die Behandling at gjøre det, hvortil der var fuldkommen Tid mellem 1ste og 2den Behandling, ikke er lykkedes ham fuldkommen at sætte sig ind i Sagen. Den ærede Rigsdagsmand refererede visse Udringninger af tidligere Gouvernementskrivelser, og han har navnlig dvælet ved Gouvernementskrivelsen af 21de August 1851 til Plantageinspecteuren, hvornæst han har gjort opmærksom paa, at der slet ikke kunde tillægges Plantageinspecteurens Svarskrivelse paa denne Skrivelse fra Gouverneuren nogen Vægt, fordi Plantageinspecteuren selv sagde, at han var partisk. Nu troer jeg for det Første ikke, at Plantageinspecteuren har sagt, at han var partisk — det vil ikke kunne udledes af de Udringninger, han efter den ærede Rigsdagsmands Referat skulde have brugt —, men i ethvert Tilfælde troer jeg ikke, at det svækker nogen Embedsmands embedsmæssig afgivne Erklæring, at han forud gjør opmærksom paa, at han i Henseende til visse personlige Forhold maaskee kan see Sagen noget eensidigt, isærdeleshed naar dernæst den Erklæring, der afgives, er saa vel begrundet med Talstørrelser o. s. v. i forskjellige Retninger som det her foreliggende. Det skal jeg imidlertid lægge mindre Vægt paa; jeg skal ganske overlade til den ærede Rigsdagsmand saavel som til Thingets øvrige Medlemmer, hvorvidt den Betænkning fortjener at foragtes eller ikke. Hvad jeg derimod ikke kan lade staae uimodsagt, er, at Gouvernementet skulde have udtalt som sin Overbeviisning alt det, som den ærede Rigsdagsmand har berørt. Hvorledes forholder det sig med Gouvernementskrivelsen af 21de August 1851 til Plantageinspecteuren?

den siger, at Gouvernementet har modtaget to Andragender fra endeel Plantere, som naturligtviis, da de gaae ud paa Planternes egne Interesser, ere meget eensidige, og saa opfordrer Gouvernementet Plantageinspecteuren til i den Henseende at yttre sig, men tilføjer, at Gouvernementet „ikke har troet at burde undlade at indhente Plantageinspecteurens — Deres — „Betænkning i den Sag, og i den Anledning at gjøre Dem“ — Plantageinspecteuren — „bekendt med, hvad der fra anden Side er blevet fremsført som Grunde imod Erstatning, navnlig for de til Plantagerne hørende Negre“, og dernæst refererer Gouvernementet meget udførligt disse forskjellige Grunde, som tale derimod; men Gouvernementet har ikke erklæret, at det gjør disse Grunde til sine. Der hvor Gouvernementet først i Virkeligheden kan siges at udtale sine egne Anskuelser, det er Pag. 108 i de trykte Actstykker, og der anføres følgende Passus: „Det jeg“ — Gouverneuren — „efter det Foransførte er inderlig overthydet om, at de herværende Colonier under den Rystelse, de lide ved Emancipationen i 1848, have et billigt Krav paa at finde et gaabent Die hos Hs. Maj. Kongen og den danske Rigsdag for Indholdet af deres Andragender, tør jeg paa det Varmeste anbefale, at der maa blive taget Hensyn til snarest mulig Bistand i finansiel Henseende, som paa nogen Maade maatte være forenelig med den svækkede Tilstand, hvori de sidste Aars ulykkelige Forhold i Moderlandet have styrket Danmarks Finantser.“ Denne sidste Betragtning har jeg været nødsaget til at have meget levende for Die ved mit Forslag, og det er anerkjendt baade af det ærede Udvalg og af flere her i Salen, at Regeringens Forslag paa ingen Maade overskrider Maadeholdenhedens Grændser, og at man navnlig ved dette Forslag ikke er gaaet videre af Hensyn til, hvad Danmark i de mellemliggende Aar selv har maattet bære. Det kan jeg forviise den ærede Rigsdagsmand om, og derom beder jeg det høitærede Thing holde sig overbeviist, at, hvis vi ikke siden 1848 selv havde maattet gennemgaae det, vi have gennemgaaet, saa vilde jeg ikke have indskrænket mig til det Forslag, som indeholdes i det fore-